

Wat als het anders was gegaan...? - Marcus 3:1-6

Twee weken geleden hadden we het over het indringende verhaal in Marcus 3, over die man met de verdorde of verschrompelde hand. Na afloop dacht ik: hoe zou het zijn als het anders was gegaan? Hieronder een poging om het verhaal te herschrijven... Een mens mag al eens dromen, toch? Lees misschien eerst korte verhaal nog eens in de Bijbel, om dan het verschil te kunnen maken.

Jezus kwam opnieuw de synagoge binnen. Daar zat een man met een verschrompelde hand—stil, alsof hij bij het meubilair hoorde, alsof hij zichzelf zo klein mogelijk wilde maken. Iedereen wist het. Iedereen had het al vaak gezien. En toch was het alsof niemand durfde te kijken.

Maar die dag hing er iets in de lucht. Niet alleen spanning—ook verwachting.

Aan de zijkant stonden de Farizeeën en schriftgeleerden. Niet om te bidden, maar om te meten. Niet om te luisteren, maar om te vangen. Ogen die wegen, regels die rammelen. Klaar om te oordelen.

Jezus keek rond, langzaam, alsof hij iedereen één voor één zag. Toen zei hij tegen de man: “Kom eens naar voren.” De man aarzelde. Je zag het: een leven lang had hij geleerd niet op te vallen. Maar er was iets in Jezus’ stem—geen dwang, geen medelijden, alleen empathie en waardigheid. Hij stapte in het midden. En toen gebeurde er iets bijzonders: het werd niet gênant. De mensen keken niet weg. Ze maakten ruimte, niet alleen in de kring, ook in hun hart.

Jezus draaide zich naar de mensen. “Zeg het maar,” vroeg hij. “Is het geoorloofd op de sabbat goed te doen, of kwaad? Iemand te redden, of hem te laten vallen?”

Normaal zou er nu stilte zijn. De soort stilte die je krijgt wanneer mensen bang zijn om verkeerd te antwoorden. Maar dit keer niet, alsof ze wakker werden uit een lange slaap. Een vrouw schraapte haar keel en zei, iets te luid van enthousiasme: “Goed doen. Natuurlijk goed doen.” Een man knikte: “Als mijn kind zou vallen op sabbat, zou ik hem toch ook oprapen?” Van achteraan klonk het: “We bidden toch om genezing? Hoe kan genezing dan ‘verboden’ zijn?”

De woorden kwamen van overal, als een deur die openging, als licht door ramen. En het opvallendste was: niemand keek naar de oversten om te zien of ze ‘goed’ reageerden. De gewone mensen lieten zich niet langer klein houden. Er was vreugde in hun stem, dankbaarheid in hun ogen, een soort enthousiast elan dat je niet kunt organiseren - je kunt het alleen laten gebeuren. Jezus’ gezicht verzachtte...

Toen keek Jezus naar de Farizeeën. Hun gezichten bleven gespannen, maar je zag ook twijfel. Ze waren gewend dat stilte hen gelijk gaf. Maar nu stond de hele gemeenschap op, niet met ruzie, maar met overtuiging. Eén van hen—een schriftgeleerde met grijze baard—keek naar de man. Naar zijn hand. Naar de angst die daar al jaren aan vastkleefde. Hij slikte, alsof hij zelf iets moest loslaten.

Toen zei Jezus tegen de man: “Strek je hand.” De man schrok, maar strekte toen zijn arm uit, alsof hij iets onmogelijks probeerde. Er ging een rilling door de ruimte. En voor ieders ogen ontspande zijn hand. Spieren die al lang niet meer meewerkten, kwamen tot leven. De vingers openden zich, niet krampachtig, maar rustig—alsof ze altijd al zo bedoeld waren. Niet alleen genezen, maar als nieuw.

Even was het alsof de synagoge de adem in hield. Toen brak er iets los: vreugde, blijdschap, gejubel. Mensen lachten. Iemand begon te danken, hardop. Een paar mensen stonden spontaan op. De man zelf keek naar zijn hand en huilde zonder schaamte—en dat maakte het alleen maar heiliger.

En toen gebeurde onverwacht het tweede wonder. De grijze schriftgeleerde deed een stap naar voren. Hij zei niet meteen iets groots. Eerst keek hij naar Jezus, en toen—met moeite, maar eerlijk—zei hij: *“We hebben de sabbat bewaakt... maar we zijn vergeten waarom hij gegeven is.”* Een Farizeeër naast hem fronste nog, klaar om te protesteren, maar de sfeer in de synagoge was veranderd. Niet vijandig, maar helder. Je kon er niet meer omheen. De schriftgeleerde ging verder, zachter: *“Als de sabbat rust is, dan is dit... rust. Als hij leven is, dan is dit leven.”*

Er viel een stilte, maar dit was geen angstige stilte. Dit was de stilte van inzicht. Nog iemand van de oversten—jonger, zichtbaar worstelend—fluisterde bijna: *“We zaten te kijken om hem te vangen... en we hebben gezien dat God losmaakt.”*

Jezus' blik bleef ernstig, maar zijn stem was warm: *“Kom dan mee. Niet achter de regels aan, maar achter het goede. Niet om te bewaken wat vastzit, maar los te maken en om te dienen wat leeft.”*

De man met de genezen hand hield die omhoog—niet triomfantelijk, maar dankbaar. En de mensen maakten geen haag van bewondering, maar van welkom: alsof dit moment de synagoge zelf genezen had. Ze hadden ingezien dat het Koninkrijk van God niet gebouwd wordt op het klein houden van mensen, maar op het oprichten van wie gebroken is.

Dit is hoe Gods Koninkrijk begint—niet met angst, maar met leven. Wat een sabbat was dat!

Welke versie verkies je? Zoals het toen, in de synagoge op sabbat gebeurde... uitmondend in plannen om Jezus te doden? Of dit herschreven verhaal. Natuurlijk kunnen wij het evangelie niet echt herschrijven... Maar we kunnen wel bepalen hoe het er bij ons aan toe gaat!

Mijmeren bij een heengaan

ter nagedachtenis van Guido Devogeleer, voorgelezen op de begraafplaats

Tussen eerste adem en laatste licht

loopt een pad van dagen,
soms te zwaar, soms zacht.

We bouwen namen, kussen tijd,
en verliezen ook—maar nooit voorgoed.

De dood is geen diefstal, eerder een deur
die stil dichtvalt achter een kamer vol warmte.

En toch blijft ergens, in een hoek van ons hart,
een kaarsje koppig branden.

Want hoop is dat kleine, onhandige zaad
dat zelfs in koude grond durft te beginnen:

niet omdat het zeker weet,
maar omdat het leven dat van nature doet.

En als wij gaan, gaat niet alles mee—
er blijft iets hangen in wie ons kende:

een lach, een zin, een gebaar,
als sterrenstof op hun handen.

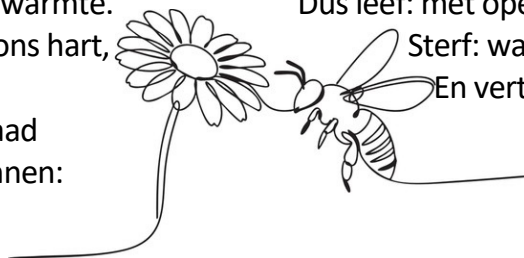
Dus leef: met open ogen, met breekbare moed.

Sterf: wanneer het moet, zonder haast.

En vertrouwen: tussen afscheid en stilte

ligt altijd ergens

een nieuw begin te wachten.

Agenda

Komende sabbat, 17 januari komt Sacha Decouttere preken. **Op 24 januari** is het de beurt aan Sarah Coulier.

Donderdagavond 22 januari: babbelzoom om 18.30 u.

Donderdagavond 29 januari om 18.30 u: babbelzoom

Eerstvolgende bijbelavond: donderdag **5 februari** om 19.30 u. Suggesties voor een thema zijn welkom!

<https://adventist-be.zoom.us/j/88979890897?pwd=TTV0SkdMckFJWXBnYXJhMGk2MUR2Zz09>

Op 31 januari laten we samen onze hersenen op volle toeren draaien voor het bijbelraadsel (over het boek Daniël). Wie weet lukt het dit jaar om nog eens de titel binnen te rijden. Hoewel... deelnemen is absoluut belangrijke dan winnen.